

JEAN RACINE

latingen en gedragingen die men weinig navolgenswaardig mag noemen. Racine schijnt een waren afschuw te hebben opgevat voor zijn vroegere bezigheden en voor het milieu waar ze hem hadden binnengevoerd. Eén inderdaad gruwelijk feit maakt dit tot zekere hoogte begrijpelijk. Hij is in 1679, dus twee jaar na zijn breuk met de kunst, door een juffrouw Voisin, een gifmengster die zich voor het gerecht te verantwoorden had, ervan beschuldigd, elf jaar tevoren zijn minnares Du Parc uit jaloezie vergiftigd en zich eenige van haar eigendommen toegeëigend te hebben. Er bestaat geen enkele grond om aan dit publieke-vrouwenpraatje geloof te hechten, en de oorzaak van den laster zal wel liggen in gebleken onwil van Racine om zijn vriendin Du Parc met het mensch Voisin te laten omgaan: die soort gevallen zijn nooit en nergens zeldzaam, in zulk een wereld. Intusschen, het heeft erom gespannen. Er werd aan geloofd. Er werd op zijn minst bij de justitie of ten hove getwijfeld. Althans, men maakte orders gereed om „le sieur Racine” te arresteren. Het schijnt dat hij erin geslaagd is, zich te disculpeeren, en de orders zijn in elk geval niet uitgevoerd. Maar Racine had het, zooals de Franschen het noemen, „erg warm” gehad. En men begrijpt zijn gedachte: nooit weer zulk een omgang!

Wat men minder gereedelijk begrijpt, is het volgende. In 1698, vernemende dat zijn vroegere minnares Champmeslé op haar sterfbed ligt, schrijft Racine aan zijn zoon, hoe „bedroevend” hij het vindt, dat „cette pauvre malheureuse” ondanks haar hachelijken toestand weigert, van het tooneel af te zien. En twee maanden later meent hij „eer-

Racine op gevorderden leeftijd, geteekend door zijn zoon Jean-Baptiste op den omslag van een uitgaaf van Horatius

